

[Arne Christiansen.]

hvis eksistens nu er truet af f. eks. byudviklingen.

De synspunkter, jeg her har anført, vil givet optage erhvervslivet. Men ikke mindre opmærksomhed vil nok blive ofret på et andet hovedsynspunkt i lovforslaget, nemlig at al fysisk virksomhedsudfoldelse skal underkastes loven i kraft af § 13, der kræver virksomhedsgodkendelse i et omfang, som tiden ikke tillader at beskrive, og som vel også mere hører hjemme, når vi skal til at gå i detaljer med forslaget i næste samling. Principielt forekommer forslaget rigtigt, men dets praktiske gennemførelse kræver ikke mindst for dette punkts vedkommende en grundig analyse og vurdering, dels i debat, dels i udvalgsarbejde. Jeg går som den socialdemokratiske ordfører ud fra, at det bliver i forureningsudvalget.

Jeg vil i denne forbindelse også godt lige sige et par ord om det udkast til reglement, som foreligger sammen med forslaget. Det er særdeles omfattende. Hvis man går i detaljer i det og studerer det nærmere, forekommer det én, vil jeg have lov at sige, at der i vid udstrækning mangler nogen jordforbindelse, f. eks. når man beskriver, hvorledes arbejdet udfolder sig ude i det praktiske liv, hvad enten det er i industri eller i landbrug. Jeg mener også, at der er ting, der måske er glemt. Jeg konstaterer, at udlægning af fuglefoder og begravellesvæsenets måde at opføre sig på er taget med, mens en ting som skovsvineri ikke er nævnt. Jeg ved ikke, om det sorterer under et andet ministerium, eller om det er en forglemmelse.

Jeg skal herefter vende mig til en vurdering af selve miljøstyrelsen i ordets videste forstand, altså ikke blot den nyetablerede styrelse, men også overflytning af myndighed fra sundhedskommissionerne, der forsvinder, til kommunale og amtskommunale myndigheder, og nedlægning af landvæsen- og vandløbsretter. En sådan ændring synes umiddelbart at åbne mulighed for mere jordnære afgørelser med åben drøftelse af afgørelsernes perspektiver, også i økonomisk henseende. Meget vil dog afhænge af rådgi-vernes indflydelse på de folkevalgte instanser.

Erfaringerne fra administrationen af loven om by- og landzoner kan i nogle tilfælde give anledning til ekstra eftertanke. Bedst

vil det nok være, om man forholdsvis hurtigt kunne få etableret standarder og normer, som godkendelsesmyndighederne vil kunne arbejde efter, altså en uniformitet i arbejdet, som også den konservative ordfører var inde på.

Når sådanne generelle normer foreligger, melder der sig yderligere det spørgsmål: hvem skal da føre kontrol med nogle af de største forurenere i dette land, nemlig offentlige virksomheder? Det fremgår efter min opfattelse ikke klart af forslaget. Eksempelvis kan fra de seneste dages debat nævnes sygehusenes forurening af vandløb og havvand med fenol, kviksløv osv. og forbrændingsanstaltens forurening af havet med slagger, der indeholder PCB, kadmium, zink, blysalte, et problem, der netop er rejst i form af et spørgsmål til ministeren for forureningsbekæmpelse.

Slige eksempler sammenholdt med det meget strenge opsyn, der efter forslaget søges gennemført over for erhvervslivet, gør det nødvendigt i høj grad at se dels på myndighedsfordelingen, dels på ankenemulighederne. Det må stå klart, at vi bekæftiger os med en særdeles vidtgående bemyndigelseslov. Disse bemyndigelser til ministeren forudsætter efter forslaget ikke forudgående samråds- og høringsprocedurer. Men af bemærkningerne fremgår, at der ved anvendelsen af bemyndigelsen til mere betydende formål, dels vil ske en orientering af folketingets forureningsudvalg, dels vil blive forhandlet med interesserede erhvervs- og brancheorganisationer. Omfanget og hyppigheden af en sådan procedure bør drøftes nærmere. Det må yderligere være rimeligt at rejse det spørgsmål, om ikke der hvert år i folketinget af ministeren bør gives en redegørelse for, hvad der er sket, dels generelt, dels i enkelte konkrete tilfælde.

Som forslaget i dag foreligger, indebærer det risici for uensartede og diskretionære indgreb. Når det gælder anke af afgørelser, hedder det udtrykkeligt, at større eller mere principielle sager vil kunne påklages til ministeren. I modsætning til ministeren mener jeg ikke, at det vil være det mest hensigtsmæssige. Erfaringer fra andre lovområder — og her kan jeg igen nævne loven om by- og landzoner — har ikke givet de bedste forhåbninger med ministeren som ankeinstans. Jeg er derfor mere tilbøjelig til at